

Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
MANUELA CAMPOSA SÁNCHEZ-BORDONE,
predstavljeni 25. junija 2020¹

Zadeva C-510/19

Openbaar Ministerie,

YU,

ZV

proti

AZ

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Hof van beroep te Brussel (višje sodišče v Bruslju, Belgija))

„Vprašanje za predhodno odločanje – Policijsko in pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah – Evropski nalog za prijetje – Okvirni sklep 2002/584/PNZ – Člen 6(2) – Pojem ‚izvršitveni pravosodni organ‘ – Člen 27(3)(g) in (4) – Zahteva po dodatnem soglasju, ki ji ugodí državno tožilstvo izvršitvene države članice“

1. Sodišče je večkrat odločalo o pojmu „pravosodni organ“ v smislu člena 6(1) Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ² in je opredelilo pogoje, ki jih mora izpolnjevati organ, ki *izda* evropski nalog za prijetje (ENP).³

2. Zadevno vprašanje za predhodno odločanje pomeni priložnost za razlago tega pojma z vidika člena 6(2) Okvirnega sklepa v povezavi z njegovim členom 27. Za to razlago prosi belgijsko sodišče, ki v bistvu sprašuje, ali se nizozemsko državno tožilstvo lahko šteje za „pravosodni organ“, ki *poda soglasje* za razširitev kaznivih dejanj, navedenih v prejšnjem ENP, ki je že bil izvršen.

I. Pravni okvir

A. Pravo Unije. Okvirni sklep 2002/584

3. V uvodnih izjavah 5, 6 in 8 je navedeno:

„(5) Zastavljeni cilj Unije, da postane območje svobode, varnosti in pravice, prinaša odpravo postopka izročitve med državami članicami in njegovo nadomestitev s sistemom predaje oseb med pravosodnimi organi. Nadalje uvedba novega poenostavljenega sistema predaje osumljenih ali obsojenih oseb zaradi kazenskega pregona ali izvršitve kazni omogoča, da se odpravijo sedaj

¹ Jezik izvirnika: španščina.

² Okvirni sklep Sveta z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 34), kakor je bil spremenjen z Okvirnim sklepom Sveta 2009/299/PNZ z dne 26. februarja 2009 (UL 2009, L 81, str. 24) (v nadaljevanju: Okvirni sklep).

³ Med drugimi zlasti sodba z dne 12. decembra 2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg in Openbaar Ministerie (državna tožilca v Lyonu in Toursu) (C-566/19 PPU in C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077; v nadaljevanju: sodba Državna tožilca v Lyonu in Toursu) in v njej navedena sodna praksa.

zapleteni in zamudni postopki izročitve. Tradicionalno sodelovanje, ki je doslej vladalo med državami članicami, bi moralo, v območju svobode, varnosti in pravice, v kazensko-pravnih zadevah nadomestiti sistem prostega pretoka pravosodnih odločitev, ki obsegajo odločitve pred izrekom kazni in pravnomočne odločbe.

- (6) [ENP], kot ga predvideva ta okvirni sklep, je na področju kazenskega prava prvi konkretni ukrep izvajanja načela medsebojnega priznavanja, o katerem je Evropski svet navedel, da je „temeljni kamen“ pravosodnega sodelovanja.

[...]

- (8) Odločitve o izvršitvi [ENP] morajo biti pod zadostnim nadzorom, kar pomeni, da bo pravosodni organ države članice, kjer bodo zahtevano osebo prijeli, moral odločiti o njeni predaji.“

4. Člen 1, naslovljen „Opredelitev [ENP] in obveznost njegove izvršitve“, določa:

„1. [ENP] je sodna odločba, ki jo izda država članica z namenom prijete in predaje zahtevane osebe s strani druge države članice z namenom uvesti kazenski postopek ali izvršiti kazen zapora ali ukrep, vezan na odvzem prostosti.

2. Države članice izvršijo vsak [ENP] na osnovi načela medsebojnega priznavanja in v skladu z določbami tega okvirnega sklepa.

3. Ta okvirni sklep ne spreminja obveznosti, ki izhajajo iz spoštovanja temeljnih pravic in temeljnih pravnih načel iz člena 6 Pogodbe o Evropski uniji.“

5. Člen 6, naslovljen „Opredelitev pristojnih pravosodnih organov“, določa:

„1. Odreditveni pravosodni organ je pravosodni organ odreditvene države članice, ki je po pravu te države pristojen za odreditev [ENP].

2. Izvršitveni pravosodni organ je pravosodni organ izvršitvene države članice, ki je po pravu te države pristojen za izvršitev [ENP].

3. Vsaka država članica obvesti Generalni sekretariat Sveta, kateri sodni organ je pristojen po njenem pravu.“

6. Člen 14, naslovljen „Zaslišanje zahtevane osebe“, določa:

„Kadar prijeta oseba ne soglaša s predajo, kakor je navedeno v členu 13, ima pravico do zaslišanja pred izvršitvenim pravosodnim organom v skladu z zakonodajo izvršitvene države članice.“

7. Člen 15, naslovljen „Odločitev o predaji“, določa:

„1. Izvršitveni pravosodni organ odloči, v časovnih rokih in pod pogoji, opredeljenimi v tem okvirnem sklepu, ali bo predal prijeto osebo.

[...]“

8. Člen 19, naslovljen „Zaslišanje osebe do odločitve“, določa:

„1. Zahtevano osebo zasliši pravosodni organ, pri tem pa mu pomaga oseba imenovana po pravu države članice zahtevanega [zahtevajočega] sodišča.

2. Zaslišanje zahtevane osebe poteka po pravu izvršitvene države članice in po pogojih, ki jih v medsebojnem sporazumu določita odreditvena in izvršitvena pravosodna organa.

3. Pristojni izvršitveni pravosodni organ lahko določi še drugi pravosodni organ v svoji državi članici, da sodeluje pri zaslišanju zahtevane osebe, da bi tako zagotovil pravilno uporabo tega člena in predpisanih pogojev.“

9. Člen 27, naslovljen „Možnost kazenskega pregona zaradi drugih kaznivih dejanj“, določa:

„1. Vsaka država članica lahko uradno obvesti generalni sekretariat Sveta, da v njenih odnosih z drugimi državami članicami, ki so podale enako izjavo, velja domneva o soglasju s kazenskim pregonom, sojenjem ali priporom z namenom izvršitve kazni zapora ali ukrepa, vezanega na odvzem prostosti[,] za dejanje, ki je bilo storjeno pred predajo osebe in se razlikuje od dejanja, zaradi katerega je bila oseba predana, razen če v posameznem primeru izvršitveni pravosodni organ ne navede drugače v svoji odločitvi o predaji.

2. Razen v primerih iz odstavkov 1 in 3 se predane osebe ne sme kazensko preganjati, kaznovati ali ji kako drugače odvzeti prostost za dejanje, ki je bilo storjeno pred predajo in se razlikuje od dejanja, zaradi katerega je bila predana.

3. Odstavek 2 se ne uporablja v naslednjih primerih:

[...]

(g) kadar izvršitveni pravosodni organ, ki je osebo predal, poda svoje soglasje v skladu z odstavkom 4.

4. Zahteva po soglasju se predloži izvršitvenemu pravosodnemu organu skupaj s podatki iz člena 8(1) in s prevodom iz člena 8(2). Soglasje se poda, kadar tudi za dejanje, za katerega se zahteva, veljajo določbe o predaji iz tega okvirnega sklepa. Soglasje se zavrne iz razlogov iz člena 3, drugače pa se lahko zavrne samo zaradi razlogov iz člena 4. Odločitev o zahtevi se sprejme najpozneje v 30 dneh po prejemu zahteve.

[...]“

B. Nacionalno pravo

1. Belgijsko pravo. Zakon o ENP⁴

10. Člen 37 določa:

„1. Osebe, ki je bila predana na podlagi [ENP], ki ga je izdal belgijski pravosodni organ, ni mogoče kazensko preganjati, obsoditi ali ji odvzeti prostost za kaznivo dejanje, ki je bilo storjeno pred predajo osebe in se razlikuje od tega, zaradi katerega je bila predana.

2. Odstavek 1 se ne uporabi v teh primerih:

[...]

⁴ Wet betreffende het Europees aanhoudingsbevel z dne 19. decembra 2003 (Belgisch Staatsblad, 22. december 2003, str. 60075).

Če – razen v primerih iz prvega pododstavka – želijo preiskovalni sodnik, državni tožilec ali sodišče predano osebo kazensko preganjati, obsoditi ali ji odvzeti prostost za kaznivo dejanje, ki je bilo storjeno pred predajo in se razlikuje od tega, zaradi katerega je bila predana, je treba izvršitvenemu pravosodnemu organu predložiti zahtevo po soglasju skupaj s podatki iz člena 2(4) in – po potrebi – prevodom.“

2. Nizozemsko pravo

a) Zakon z dne 29. aprila 2004 o izvajanju Okvirnega sklepa⁵

11. Člen 14 določa:

„1. Predaja se odobri le, če je izpolnjen splošni pogoj, da zahtevana oseba ne bo preganjana ali kaznovana oziroma da ji na drug način ne bo odvzeta prostost v zvezi s kaznivimi dejanji, ki so bila storjena pred njeno predajo in za katera se ne predaja, razen če:

[...]

(f) v zvezi s tem ni vnaprej zaproseno za soglasje državnega tožilca in je to soglasje odobreno.

[...]

3. Državni tožilec na predlog odreditvenega pravosodnega organa ter na podlagi predloženega [ENP] s pripadajočim prevodom odobri soglasje iz odstavka 1, točka f, [...] v zvezi s kaznivimi dejanji, za katera je bilo mogoče na podlagi tega zakona odobriti predajo. [...]“

12. Člen 35(1) določa:

„Zahtevana oseba se po izdaji odločbe, s katero se v celoti ali delno privoli v predajo, v najkrajšem možnem času dejansko preda. Državni tožilec po posvetovanju z odreditvenim pravosodnim organom določi čas in kraj predaje.“

13. Člen 44 je v različici, ki se je uporabljala pred 13. julijem 2019, določal:

„Državni tožilec lahko nastopa kot odreditveni pravosodni organ.“

14. Besedilo člena 44 je od 13. julija 2019 tako:

„Rechter-commissaris [sodnik s posebnimi pooblastili] lahko nastopa kot odreditveni pravosodni organ.“

b) Zakon o organizaciji sodišč⁶

15. V skladu s členom 127 lahko minister za pravosodje in varnost daje splošna in posamična navodila v zvezi z izvajanjem nalog in pristojnosti državnega tožilstva.

5 Wet van 29 april 2004 tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende det Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie (Stb. 2004, št. 195; v nadaljevanju: Olw). Spremenjen je bil z učinkom od 13. julija 2019.

6 Wet op de Rechterlijke Organisatie z dne 18. aprila 1827 (zakon o organizaciji sodišč; v nadaljevanju: Wet RO).

II. Dejansko stanje spora in vprašanja za predhodno odločanje

16. Preiskovalni sodnik rechtbank van eerste aanleg te Leuven (sodišče prve stopnje v Leuvnu, Belgija) je 26. septembra 2017 zoper osebo AZ, ki je belgijski državljan, izdal ENP zaradi kaznivih dejanj ponarejanja in goljufije, ki jih je leta 2017 storila v Belgiji.

17. Oseba AZ je bila na podlagi tega ENP na Nizozemskem prijeta in na podlagi odločbe rechtbank Amsterdam (sodišče v Amsterdamu, Nizozemska) 13. decembra 2017 predana belgijskim organom.

18. Omenjeni preiskovalni sodnik v Leuvnu je 26. januarja 2018 izdal (drugi) ENP, s katerim je bila zahtevana predaja osebe AZ zaradi kaznivih dejanj ponarejanja in goljufije, ki so se razlikovala od teh, navedenih v prvem ENP.

19. Officier van justitie arrondissementsparket Amsterdam (državni tožilec okrožnega državnega tožilstva v Amsterdamu, Nizozemska) je 13. februarja 2018 podal soglasje, da je oseba AZ kazensko preganjana za vsa kazniva dejanja, navedena v obeh ENP.

20. Oseba AZ je bila nazadnje obsojena na triletno zaporno kazen.

21. Oseba AZ je zoper obsodilno sodbo vložila pritožbo pri Hof van beroep te Brussel (višje sodišče v Bruslju, Belgija), pri čemer je trdila, da se nizozemski državni tožilec ne more šteti za „pravosodni organ“ v smislu člena 6(2) ter člena 27(3)(g) in (4) Okvirnega sklepa.

22. Hof van beroep te Brussel (višje sodišče v Bruslju, Belgija) je v teh okoliščinah Sodišču predložilo ta vprašanja za predhodno odločanje:

„1.1. Ali je izraz ‚pravosodni organ‘ v smislu člena 6(2) Okvirnega sklepa samostojen pojem prava Unije?

1.2. Če je odgovor na vprašanje 1.1. pritrdilen: na podlagi katerih meril je mogoče ugotoviti, ali je organ izvršitvene države članice tak pravosodni organ in ali je zato [ENP], ki ga izvrši, taka sodna odločba?

1.3. Če je odgovor na vprašanje 1.1. pritrdilen: ali spada nizozemsko državno tožilstvo, natančneje officier van justitie (državni tožilec), v pojem ‚pravosodnega organa‘ v smislu člena 6(2) Okvirnega sklepa in ali je [ENP], ki ga izvrši ta organ, posledično sodna odločba?

1.4. Če je odgovor na vprašanje 1.3. pritrdilen: ali je dopustno, da prvotno predajo presodi pravosodni organ, natančneje Overleveringskamer te Amsterdam (senat, ki odloča o predaji, v Amsterdamu, Nizozemska), v skladu s členom 15 Okvirnega sklepa, pri čemer sta med drugim spoštovani pravici posameznika do izjave in do sodnega varstva, medtem ko je za dodatno odobritev predaje v skladu s členom 27 Okvirnega sklepa pristojen drug organ, in sicer državni tožilec, pri čemer posamezniku ni zagotovljena pravica do izjave ali pravica do sodnega varstva, tako da brez kakršne koli razumne obrazložitve pride do očitne neskladnosti v okviru Okvirnega sklepa?

1.5. Če se na vprašanji 1.3. in 1.4. odgovori pritrdilno: ali je treba člene 14, 19 in 27 Okvirnega sklepa razlagati tako, da mora državno tožilstvo, ki nastopa kot izvršitveni pravosodni organ, spoštovati predvsem posameznikovo pravico do izjave in pravico do sodnega varstva, preden je mogoče dati soglasje h kazenskemu pregonu, obsodbi ali priporu za izvršitev kazni zapora ali ukrepa, vezanega na odvzem prostosti, zaradi kaznivega dejanja, ki je bilo storjeno pred njegovo predajo na podlagi [ENP] in ki ni dejanje, zaradi katerega se je zahtevala predaja osebe?

2. Ali je državni tožilec pri arrondissementsparket Amsterdam (okrožno državno tožilstvo v Amsterdamu, Nizozemska), ki izvaja člen 14 [Olv], izvršitveni pravosodni organ v smislu člena 6(2) Okvirnega sklepa, ki je predal zahtevano osebo in ki lahko poda soglasje v smislu člena 27(3)(g) in (4) Okvirnega sklepa?“

III. Postopek pred Sodiščem

23. Predlog za sprejetje predhodne odločbe je sodno tajništvo Sodišča prejelo 4. julija 2018.

24. Pisna stališča so predložili oseba AZ, Openbaar Ministerie, nemška, španska, madžarska in nizozemska vlada ter Komisija.

25. Presojeno je bilo, da izvedba obravnave ni potrebna.

IV. Analiza

A. Dopustnost vprašanja za predhodno odločanje

26. Nemška vlada dvomi o dopustnosti vprašanja za predhodno odločanje (čeprav formalno ne nasprotuje njegovi dopustitvi), saj naj postavljena vprašanja ne bi bila upoštevana za rešitev, ki jo mora predložitveno sodišče sprejeti v kazenskem postopku, v katerem odloča.

27. Ta vprašanja se nanašajo na dokončne pravne akte, sprejete na Nizozemskem (predaja osebe AZ in soglasje nizozemskega državnega tožilca, da je kazensko preganjana zaradi dejanj, storjenih pred to predajo), in ne toliko na postopek pred belgijskim predložitvenim sodiščem. To naj ne bi moglo spremeniti odločbe o predaji, ki jo je odobrilo nizozemsko sodišče (torej sodišče države izvršiteljice ENP).

28. Res je, da predložitveno sodišče ne more odločati o veljavnosti odločb nizozemskih organov, ki jo morajo v okviru notranjega prava izvršitvene države članice (Nizozemska) presojati njena sodišča.

29. Je pa predložitveno sodišče pristojno za presojo učinkov, ki naj bi jih odločbe nizozemskih organov, s katerimi je bil izvršen ENP, ki so ga izdali belgijski organi, imele v belgijskem pravu. Predložitveno sodišče lahko, poudarjam, izhajajoč iz veljavnosti teh odločb – ki jo mora zaradi načela medsebojnega zaupanja predpostaviti – pretehta posledice, ki jih imajo te odločbe v okviru njegovega nacionalnega prava.

30. Oseba, zoper katero teče postopek pred belgijskimi sodišči, ima pravico, ki ji je priznana s členom 27 Okvirnega sklepa, da lahko – razen v primeru izjem, ki so v njem določene – „proti njej poteka pregon in se jo lahko kaznuje ali ji odvzame prostost le zaradi kaznivega dejanja, zaradi katerega je bila predana“.⁷

31. Na podlagi tega je oseba AZ v Belgiji za dejanja, ki se razlikujejo od teh, navedenih v (prvem) ENP, ki ga je izvršilo sodišče v Amsterdamu, lahko obsojena ali se ji zaradi njih lahko odvzame prostost, le če so nizozemski organi podali soglasje za razširitev, opisano v (drugem) ENP, ki so ga izdali belgijski organi.

⁷ Sodba z dne 1. decembra 2008, Leymann in Pustovarov (C-388/08 PPU, EU:C:2008:669, točka 44; v nadaljevanju: sodba Leymann in Pustovarov).

32. Oseba AZ lahko to pravico, ki ji je priznana z Okvirnim sklepom, uveljavlja pred belgijskimi sodišči, ki so pristojna za to, da odločajo v sodnem postopku zoper njo, jo obsodijo ali ji izrečejo kazen odvzema prostosti. Lahko se torej sklicuje na učinke, ki jih ima v skladu z belgijskem pravom morebitna nepravilnost odločbe izvršitvene države, s katero je bilo dano soglasje za razširitev kaznivih dejanj, navedenih v ENP.

33. Oseba AZ bi svoje očitke seveda lahko uveljavljala pred nizozemskimi organi, ki so dali sporno soglasje⁸ in ki so zato pristojni za razveljavitev prvotne odločbe, s katero je bilo dano. Ker pa je bila oseba AZ belgijskim organom že predana, bi ji to, da bi morala soglasje izpodbijati pri sodiščih izvršitvene države članice (Nizozemska), v kateri je več ni, lahko otežilo uveljavljanje njene pravice do učinkovitega sodnega varstva in povzročilo podaljšanje kazenskega postopka.

34. Belgijska sodišča lahko soglasje, ki so ga dali nizozemski organi, brez potrebe po ugotavljanju njegove veljavnosti presojuje z vidika prava Unije, pri čemer lahko v primeru dvoma zaprosijo za sodelovanje Sodišča. Drugače povedano, analizirajo lahko elemente tega soglasja, ki so odvisni izključno od Okvirnega sklepa.

35. Natančneje – in kar je tu bistveno – predložitveno sodišče lahko preveri, ali je soglasje dal „pravosodni organ“ v smislu člena 6(2) in člena 27 Okvirnega sklepa, saj je ta pojem (kot bom pojasnil spodaj) samostojen pojem prava Unije.

36. Če bi bilo treba na podlagi te preveritve ugotoviti, da nizozemski državni tožilec ne more nastopati kot izvršitveni pravosodni organ v skladu s členom 6(2) in členom 27 Okvirnega sklepa, bo predložitveno sodišče v okviru belgijskega prava lahko izpeljalo ustrezne posledice.

37. Skratka, ker je razprava omejena na razjasnitev, ali se v okviru ENP in v skladu s pravom Unije nizozemski organ, ki je v odgovoru na zahtevo belgijskih organov dal soglasje, lahko šteje za „pravosodni“, menim, da je predlog za sprejetje predhodne odločbe dopusten.

B. Vsebinska presoja

1. Samostojni pojem „pravosodni organ“ (prvi del vprašanja za predhodno odločanje)

38. Razen madžarske vlade, ki se v zvezi s tem ni izrecno opredelila, se intervenientke v postopku predhodnega odločanja strinjajo, da je izraz „pravosodni organ“ iz člena 6(2) Okvirnega sklepa samostojen pojem prava Unije.

39. S to ugotovitvijo se popolnoma strinjam. Čeprav se je Sodišče do sedaj o tem pojmu opredelilo v okviru člena 6(1) Okvirnega sklepa (odreditveni organ), pa menim, da je mogoče njegovo argumentacijo prenesti na razlago odstavka 2 tega člena (izvršitveni organ).

40. Iz sodne prakse Sodišča izhaja, da države članice v skladu z načelom procesne avtonomije lahko na podlagi svojega prava določijo „pravosodni organ“, ki je pristojen za izdajo ENP, ne morejo pa opredeliti pomena in obsega tega pojma, ki ga je treba „v celotni Uniji razlagati avtonomno in enotno, ob upoštevanju besedila člena 6(1) Okvirnega sklepa [...], okvira, v katerega je ta člen umeščen, in cilja, ki se uresničuje s tem okvirnim sklepom“.⁹

⁸ S pojmom „soglasje“ mislim – v skladu s splošen pomenom izraza – na soglasje, ki ga izvršitveni organ države v skladu s členom 27 Okvirnega sklepa poda za to, da je že predana oseba kazensko preganjana, obsojena ali da se ji odvzame prostost za dejanje, ki je bilo storjeno pred predajo in se razlikuje od dejanja, zaradi katerega je bila predana.

⁹ Sodba Državna tožilca v Lyonu in Toursu (točka 51 in navedena sodna praksa).

41. Enako velja v zvezi s pojmom „pravosodni organ“, ki je pristojen za izvršitev ENP in posledično – kot je določeno v členu 27(3)(g) in (4) – za izrazitev soglasja, na katero se nanašata zadnjenavedeni določbi.

42. Zato je treba na prvi del vprašanja za predhodno odločanje odgovoriti pritrdilno, zaradi česar je mogoče analizirati še preostale dele, ki jih bom preučil skupaj.

2. Državno tožilstvo kot izvršitveni organ v smislu člena 6(2) Okvirnega sklepa

a) Državno tožilstvo kot odreditveni pravosodni organ: sodna praksa Sodišča

43. Sodišče je že opredelilo pogoje, ki jih mora izpolnjevati pravosodni organ, pooblaščen za izdajo ENP. Ti pogoji izhajajo iz razlage, ki temelji na treh dejavnikih, in sicer (a) besedilu člena 6(1) Okvirnega sklepa, (b) okviru, v katerega se ta določba umešča, in (c) ciljih, ki se uresničujejo z Okvirnim sklepom.¹⁰

44. Sodišče je na podlagi tega ugotovilo, da izraz „pravosodni organ“ „ni omejen zgolj na sodnike ali sodišča katere od držav članic, ampak lahko širše zajema organe, ki sodelujejo pri izvajanju sodne oblasti v zadevnem pravnem redu“.¹¹

45. Sodišče je pri ugotavljanju, kateri od teh organov, ki sodelujejo pri izvajanju sodne oblasti, se lahko štejejo za „pravosodni organ“, upoštevalo, da je Okvirni sklep „orodje pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah, ki obravnava vzajemno priznavanje ne le končnih odločitev kazenskih sodišč, ampak, širše, tudi *odločitev, ki jih sprejmejo organi držav članic v okviru kazenskega postopka*, vključno s fazo tega postopka, ki se nanaša na kazenski pregon“.¹²

46. Dalje, zlasti pojasnjuje, da „[p]ojem ‚postopek‘, ki ga je treba razumeti široko, lahko zajema kazenski postopek kot celoto, in sicer predkazenski postopek, kazenski postopek in postopek izvršitve pravnomočne odločbe kazenskega sodišča zoper osebo, obsojeno za kaznivo dejanje“.¹³

47. Ker so ENP orodja pravosodnega sodelovanja, jih je mogoče izdati v široko razumljenih kazenskih postopkih, vključno s temi, pri katerih morajo državna tožilstva „na splošno vzpostavi[t]i pred[p]ogoje za izvrševanje sodne oblasti kazenskih sodišč“.¹⁴

48. S pojmom „pravosodni organ“ v smislu člena 6(1) Okvirnega sklepa je torej načeloma zajeto tudi državno tožilstvo.

49. Ker pa sta medsebojno zaupanje in vzajemno priznavanje ključna za sistem Okvirnega sklepa,¹⁵ mora biti „odreditveni pravosodni organ sposoben izvršitvenemu pravosodnemu organu zagotoviti, da glede na jamstva, ki jih zagotavlja pravni sistem odreditvene države članice, *deluje neodvisno pri opravljanju svojih funkcij v zvezi z izdajo evropskega naloga za prijetje*“.¹⁶

10 Med drugimi zlasti sodba z dne 27. maja 2019, PF (generalni državni tožilec Litve) (C-509/18, EU:C:2019:457, točka 28; v nadaljevanju: sodba Generalni državni tožilec Litve).

11 Sodba z dne 10. novembra 2016, Poltorak (C-452/16 PPU, EU:C:2016:858, točka 33; v nadaljevanju: sodba Poltorak).

12 Sodba z dne 27. maja 2019, OG in PI (Državni tožilstvi v Lübecku in Zwickau), (C-508/18 in C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, točka 52; v nadaljevanju: Državni tožilstvi v Lübecku in Zwickau; moj poudarek).

13 *Ibidem* (točka 54).

14 *Ibidem* (točka 62).

15 Sodba z dne 10. novembra 2016, Kovalkovas (C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, točka 27; v nadaljevanju: sodba Kovalkovas), v kateri je navedeno, da medsebojno zaupanje in vzajemno priznavanje „omogočata vzpostavitev in ohranjanje območja brez notranjih meja. Natančneje, načelo vzajemnega zaupanja zlasti v zvezi z območjem svobode, varnosti in pravice od vsake države zahteva, naj razen v izrednih okoliščinah šteje, da vse druge države članice spoštujejo pravo Unije in zlasti temeljne pravice, priznane s tem pravom.“

16 Sodba Državni tožilstvi v Lübecku in Zwickau (točka 74; moj poudarek).

50. Državno tožilstvo je torej za namene izdaje ENP mogoče opredeliti kot „pravosodni organ“, če ima status, s katerim mu je zagotovljena neodvisnost, čeprav ni nujno – kot je pojasnilo Sodišče – da je ta enaka *sodni neodvisnosti*.

51. S tega vidika zadostuje, „da obstajajo statusna in organizacijska pravila, ki zagotavljajo, da odreditveni pravosodni organ v okviru sprejetja odločitve o izdaji takega naloga za prijetje ni izpostavljen kakršnemu koli tveganju, da bo zlasti podrejen posameznim navodilom izvršilne veje oblasti“.¹⁷

52. Sodišče je omenjenima pogojema – sodelovanje pri izvajanju sodne oblasti in neodvisnost, pri kateri gre zlasti za nepodrejenost posameznim navodilom izvršilne veje oblasti – dodalo še tretjega, ki se nanaša na postopek, v katerem je državno tožilstvo pooblaščen za izdajo ENP: v zvezi s tem, da državni tožilec izda ENP, mora biti mogoče pravno sredstvo.¹⁸

53. Skratka, državno tožilstvo, ki sodeluje pri izvajanju sodne oblasti, se za „odreditveni pravosodni organ“ šteje le, če ima organizacijski status, ki izključuje možnost sprejemanja posameznih navodil izvršilne veje oblasti. Če je tako, je pooblaščen za izdajo ENP, če se njegova odločba lahko izpodbija pred sodiščem.¹⁹

b) Uporaba te sodne prakse za državno tožilstvo kot izvršitveni organ ENP

54. Ali se zgoraj opisani pogoji, ki jih mora državo tožilstvo izpolnjevati, da se lahko šteje za odreditveni organ, lahko uporabijo tudi za to, da se opredeli kot „izvršitveni pravosodni organ“ ENP?

55. Medtem ko oseba AZ ter nemška in španska vlada na to vprašanje odgovarjajo pritrdilno, se nizozemska vlada nagiba k manj strogi uporabi pogojev neodvisnosti in podvrženosti sodnemu nadzoru.

56. Naj spomnim, da je bila v skladu s predložitvenim sklepom

- oseba AZ predana na podlagi odločbe sodišča v Amsterdamu, ki je nastopalo kot „izvršitveni pravosodni organ“ v smislu člena 6(2) Okvirnega sklepa,
- soglasje v skladu s členom 27 Okvirnega sklepa pa je podal državni tožilec, prav tako v Amsterdamu, čigar pristojnost za to dejanje je predmet spora v postopku v glavni stvari.

57. Predložitveno sodišče na podlagi teh dejstev konkretno sprašuje, ali nizozemsko državno tožilstvo lahko izvrši ENP, to je, ali lahko nastopa kot „pravosodni organ“ v smislu člena 6(2) Okvirnega sklepa.

58. To vprašanje pa je smiselno, če se izhaja iz premise, da se „pravosodni organ, ki poda soglasje“ (člen 27 Okvirnega sklepa), ujema z „izvršitvenim pravosodnim organom“ (člen 6(2) Okvirnega sklepa). Zgoraj sem pojasnil, da je v obravnavani zadevi izvršitev ENP odredilo nizozemsko sodišče, medtem ko je nizozemsko državno tožilstvo pozneje zgolj podalo soglasje za razširitev kaznivih dejanj, ki se lahko očitajo osebi Z, za katero so zaprosili belgijski organi.

¹⁷ *Ibidem* (točka 74).

¹⁸ Ta zahteva „ni pogoj za to, da se ta organ lahko opredeli kot odreditveni pravosodni organ v smislu člena 6(1) Okvirnega sklepa [...], [niti] ne spada pod statusna in organizacijska pravila navedenega organa, ampak se nanaša na postopek izdaje tega naloga“. Sodba Državna tožilca v Lyonu in Toursu (točka 48).

¹⁹ Ta zahteva velja konkretno za izdajo ENP, katerega predmet je kazenski pregon. Sodišče je v primeru ENP, izdanega zaradi izvršitve kazni, ugotovilo, da ni potrebno, da mora biti zoper odločbo državnega tožilstva mogoče pravno sredstvo. Sodba z dne 12. decembra 2019, Openbaar Ministerie (državni tožilec v Bruslju) (C-627/19 PPU, EU:C:2019:1079, točka 39; v nadaljevanju: sodba Državni tožilec v Bruslju).

59. V tem okviru torej ni pomembno to, ali je imelo nizozemsko državno tožilstvo *in abstracto* status „izvršitvenega pravosodnega organa“, ampak to, ali je v skladu s členom 27(3)(g) Okvirnega sklepa lahko dalo soglasje za to razširitev kaznivih dejanj.

60. Jezikovna razlaga člena 27(3)(g) Okvirnega sklepa govori v prid temu, da lahko *poda soglasje* le ta, ki je *izvršil* ENP. Soglasje, na katero se zakonodajalec sklicuje v tej določbi, je vezano ravno na „izvršitveni pravosodni organ, ki je osebo predal“. Besedilo je tako jasno, da v zvezi s tem po mojem mnenju ne more biti pomislekov.

61. Na podlagi člena 27 Okvirnega sklepa je torej izključeno, da bi v okoliščinah obravnavane zadeve državni tožilec lahko dal soglasje za razširitev kaznivih dejanj, zaradi katerih se je zahtevala predaja osebe AZ. V skladu s to določbo bi moral soglasje dati nizozemski izvršitveni organ (v obravnavanem primeru sodišče v Amsterdamu), ki je to osebo že predal belgijskim organom.

62. Če je tako, potem vprašanje predložitvenega sodišča ni več povezano s konkretnimi okoliščinami spora. Kajti ne glede na to, kakšen je *in abstracto* položaj državnega tožilstva kot izvršitvenega pravosodnega organa, državni tožilec v Amsterdamu zato, ker je bilo nizozemsko sodišče to, ki je v tem primeru predalo zahtevano osebo, ni mogel dati soglasja iz člena 27(3)(g) Okvirnega sklepa.

63. Vendar Openbaar Ministerie (državno tožilstvo) zagovarja stališče, da lahko države članice ne glede na besedilo člena 27(3)(g) Okvirnega sklepa na podlagi svoje procesne avtonomije kot „pravosodni organ, ki poda soglasje“, določijo „pravosodni organ“, ki ni izvršitveni.

64. Menim, da ta določba ne dopušča take razlage. Bolj jo izključuje.

65. Države članice seveda lahko v svoji zakonodaji določijo, kateri pravosodni organ je pristojen za izvršitev ENP. Vendar se po tej določitvi povezava (ki nastane na podlagi člena 27(3)(g) Okvirnega sklepa) med tem organom in organom, ki poda soglasje za razširitev ENP, ne more prekiniti s sklicevanjem na načelo procesne avtonomije.

66. Okvirni sklep določa, da mora obe dejanji opraviti isti organ, in nacionalni zakonodajalci tega ne morejo spremeniti. Njihova avtonomija je omejena na določitev izvršitvenega pravosodnega organa, ne omogoča pa jim opustitve pravila, ki ga določa Okvirni sklep (izvršitveni organ mora biti obenem tudi organ, ki poda soglasje).

67. To, da mora iti za isti organ, poleg tega temelji na razumnih razlogih:

- na eni strani, organ, ki je že izvršil ENP, lahko glede na to, da se je z njim že podrobno seznanil, najbolje presodi ustreznost njegove razširitve.
- Na drugi strani, če bi se organ, ki poda soglasje, razlikoval od organa, ki je ENP izvršil, bi prvo navedeni za sprejetje odločitve potreboval čas, ki ga drugo navedeni ne bi potreboval, ker bi bil z zadevo že seznanjen. Taka zakasnitev bi verjetno pomenila podaljšanje postopka za razširitev ENP in s tem pravnega položaja predane osebe, ki bi bil z vidika učinkovitega uveljavljanja njenih pravic po definiciji anomalen.²⁰

²⁰ Sodišče je v sodbi z dne 9. oktobra 2019, NJ (državno tožilstvo na Dunaju) (C-489/19 PPU, EU:C:2019:849), dopustilo, da sodišče „odobri“ ENP, ki ga izda državno tožilstvo, ki je odvisno od izvršilne oblasti. Vendar to ne pomeni, da lahko države članice pristojnost za izdajo ENP *razdelijo* med dva organa. Gre enostavno za to, da bo odreditveni organ zgolj ta, ki „odobri“ odločitev državnega tožilstva. Podobno lahko države članice določijo, da se postopka dajanja soglasja iz člena 27 Okvirnega sklepa udeleži organ, ki ni organ, ki je izvršil ENP, vendar pa mora biti zadnjenavedeni organ ta, ki formalno poda soglasje.

68. Skratka, čeprav se ne strinjam s premiso, iz katere izhaja Openbaar Ministerie (državno tožilstvo), bom njegovo trditev preučil podredno, pri čemer bom začel s pogoji, ki bi jih moralo izpolnjevati, da bi lahko izvršilo ENP. Nato bom obravnaval pogoje, ki bi jih moralo izpolnjevati, da bi lahko podalo soglasje za razširitev kaznivih dejanj iz že izvršenega ENP.

c) Pogoji, ki jih mora organ izpolnjevati, da lahko izvrši ENP, in status državnega tožilstva na Nizozemskem

69. Menim, da so trije zgoraj opisani pogoji, ki jih mora državno tožilstvo izpolnjevati, da lahko izda ENP (torej: sodelovanje pri izvajanju sodne oblasti, neodvisnost in možnost sodnega nadzora),²¹ upoštevni tudi za izvršitev ENP.

70. Naj spomnim, da je Sodišče menilo, da v „zvezi z ukrepom, kot je izdaja [ENP], ki lahko ogrozi pravico do svobode zadevne osebe iz člena 6 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, to varstvo pomeni, da je treba [sprejeti] odločitev, ki izpolnjuje zahteve za učinkovito sodno varstvo“.²²

71. To merilo mora veljati tudi za izvršitev ENP, saj se z njim zadevni osebi prav tako lahko odvzame pravica do osebne svobode. To se bo seveda zgodilo, ko bo zaradi izvršitve po izvedbi postopka zoper predano osebo pozneje izrečena zaporna kazen. Vendar bo do tega prišlo tudi prej, in sicer zaradi (začasnega) odvzema prostosti, ki ga izvršitveni pravosodni organ v skladu s členom 12 Okvirnega sklepa lahko odredi za čas, ko odloča o predaji.

72. Drugače kot pri izdaji ENP sodno varstvo osebe, na katero se nanaša njegova izvršitev, ni razdeljeno na dve ravni: v postopku izvršitve ENP ni procedure, ki ustreza proceduri sprejetja nacionalnega naloga za prijetje.²³ Vendar mora biti na edini obstoječi ravni, torej na ravni odločanja o izvršitvi, zagotovljeno spoštovanje pravice do učinkovitega sodnega varstva.

73. Zato mora imeti „izvršitveni pravosodni organ“ v smislu člena 6(2) Okvirnega sklepa možnost opravljati to nalogo objektivno in neodvisno. Tako kot odreditveni pravosodni organ tudi izvršitveni pravosodni organ ne sme biti izpostavljen „tveganju, da bi za njegovo odločanje lahko veljali zunanji ukazi ali navodila, zlasti od izvršilne veje oblasti, tako da ni nobenega dvoma o tem, da je odločitev o [izvršitvi ENP] v pristojnosti tega organa in ne navedene oblasti“.²⁴

74. Iz zgoraj navedenega izhaja, da je v skladu s pravom Unije državno tožilstvo za izvršitev ENP lahko pristojno le, če mu izvršilna oblast ne more dajati ukazov ali navodil. Na Nizozemskem v času dejanskega stanja obravnavanega spora ni bilo tako, saj je nizozemsko državno tožilstvo v skladu s členom 127 Wet RO lahko prejelo posamezna navodila izvršilne oblasti.

75. Glede na zgornje preudarke ni več treba preverjati, ali je v okviru postopka izvršitve ENP, ki ga izvede nizozemsko državno tožilstvo, mogoče pravno sredstvo, kakršnega Sodišče zahteva v zvezi z ENP, ki bi ga ta organ, če bi bil neodvisen od izvršilne veje oblasti, lahko izdal.²⁵

21 Glej točke od 43 do 53 teh sklepnih predlogov.

22 Sodba Državni tožilstvi v Lübecku in Zwickau (točka 68).

23 Sodba z dne 1. junija 2016, Bob-Dogi (C-241/15, EU:C:2016:385, točke od 55 do 57). Pravzaprav bi bilo mogoče reči, da so v postopku izvršitve ENP tri ravni varstva: dve v postopku izdaje ENP in ta, ki jo pomeni postopek izvršitve.

24 Sodba Državni tožilstvi v Lübecku in Zwickau (točka 73).

25 Sodba Državna tožilca v Lyonu in Toursu (točki 62): „[K]adar je v pravu [odreditvene] države članice pristojnost za izdajo [ENP] podeljena organu, ki ni sodišče, čeprav sodeluje pri izvajanju sodne oblasti v tej državi članici[, mora] obstajati možnost sodnega nadzora nad odločitvijo o izdaji takega [ENP] in zlasti nad sorazmernostjo takšne odločitve, ki v celoti izpolnjuje zahteve učinkovitega sodnega varstva.“

76. Če bi državno tožilstvo bilo neodvisno, bi morala biti za to, da bi lahko izvršilo ENP, izpolnjena ta zahteva. Pravno sredstvo, vloženo zoper njegove odločitve pri sodišču, bi bilo prav tako „namenjeno zagotovitvi, da [...] nadzor nad spoštovanjem pogojev, ki so potrebni za [izvršitev ENP] [...] [izpolnjuje] zahteve, ki izhajajo iz učinkovitega sodnega varstva“.²⁶

d) Pogoji, ki morajo biti izpolnjeni, da bi nizozemsko državno tožilstvo lahko dalo soglasje za razširitev kaznivih dejanj, navedenih v že izvršenem ENP

77. Menim, da morajo v zvezi s soglasjem iz člena 27(3)(g) Okvirnega sklepa veljati enaki pogoji kot za izvršitev ENP, od katerih nizozemsko državno tožilstvo ne izpolnjuje drugega (popolna neodvisnost od izvršilne veje oblasti).

78. Nizozemsko državno tožilstvo torej prav tako ne bi moglo dati tega soglasja, saj se zahteva neodvisnosti ne sme relativizirati bolj, kot je še dopustno v skladu s sodno prakso Sodišča v zvezi s členom 6(1) Okvirnega sklepa.²⁷

79. A tudi če bi soglasje dalo državno tožilstvo, ki ni odvisno od izvršilne oblasti, bi morala biti izpolnjena zahteva po pravnem sredstvu.

80. Odreditveni pravosodni organ namreč z zahtevo, s katero izvršitveni pravosodni organ prosi za soglasje, da je že predana oseba kazensko preganjana, obsojena ali da se ji odvzame prostost za kaznivo dejanje, ki se razlikuje od tega, ki je navedeno v ENP, ki je bil podlaga za predajo, z materialnega oziroma vsebinskega vidika izda *nov* ENP.

81. To soglasje se zahteva v zvezi z „dejanjem, ki se razlikuje,“ (torej dejanjem, ki iz kakršnega koli razloga ni bilo upoštevano v ENP, na podlagi katerega je bila predana zahtevana oseba), zaradi česar ga je mogoče formalizirati le v postopku, ki je enakovreden temu, ki se je končal z izvršitvijo tega ENP.

82. V teh okoliščinah se s soglasjem dejansko odobri (vsebinska)²⁸ razširitev kaznivih dejanj, ki jih je mogoče očitati tej osebi. Logično je torej, da bi moralo državno tožilstvo za podelitev soglasja upoštevati iste pogoje, ki bi jih moralo spoštovati pri prvotnem ENP, vključno z omogočitvijo izpodbijanja njegove odločitve.²⁹

83. Skratka, čeprav nizozemsko državno tožilstvo sodeluje pri izvajanju sodne oblasti in so njegove odločitve lahko predmet sodnega nadzora, zaradi tveganja, da bo izpostavljeno posameznim ukazom ali navodilom izvršilne oblasti, ni mogoče šteti, da je „pravosodni organ“ v smislu člena 6(2) Okvirnega sklepa, in ne more podati soglasja iz njegovega člena 27(3)(g).

3. Pravica do izjave v postopku izrazitve soglasja iz člena 27(3)(g) Okvirnega sklepa

84. Na to vprašanje zaradi odgovora, ki ga predlagam na prejšnja vprašanja, ni treba odgovoriti. Kljub temu se bom zaradi izčrpnosti opredelil tudi o zadnjem vprašanju, ki ga je postavilo predložitveno sodišče.

²⁶ *Ibidem* (točka 63).

²⁷ V nasprotnem primeru bi bil model Okvirnega sklepa kot sistem predaje med pravosodnimi organi, v katerem vladni organ – razen v zvezi s čisto instrumentalnimi in upravnimi vidiki – ne sodeluje, izkrivljen (sodba z dne 28. junija 2012, West, C-192/12 PPU, EU:C:2012:404, točka 54).

²⁸ Ta zahteva se ne sme zamenjevati z zahtevo, pri kateri so uvedene zgolj opisne ali nebitvene spremembe dejanskega stanja, opisanega v že izvršenem ENP. Sodišče dopušča popravke, s katerimi se ne spreminja vrsta prvotnega kaznivega dejanja, njihova posledica pa ni nikakršen razlog za obvezno neizvršitev (sodba Leymann in Pustovarov, točka 57).

²⁹ Nizozemska vlada je navedla, da je to pravno sredstvo v skladu z nacionalnim pravom možno, čeprav ga oseba AZ ni uporabila.

85. Openbaar Ministerie (državno tožilstvo) in nizozemska vlada menita, da z Okvirnim sklepom osebi, ki je že predana, ni priznana pravica, da je pred izvršitvenim organom zaslišana, preden ta sprejme odločitev o podelitvi soglasja za razširitev kaznivih dejanj, za katera ji bo lahko sojeno.

86. Okvirni sklep v členu 14 določa, da ima „oseba, ki ne soglaša s predajo“, pravico do zaslišanja, v členu 19 pa je za to določen postopek zaslišanja. Ni pa v Okvirnem sklepu nobenih določil o privolitvi že predane osebe v zahtevo za razširitev kaznivih dejanj. Ker je ta zahteva naslovljena na izvršitveni pravosodni organ, bi se lahko sklepalo, da je potrebno le soglasje tega organa.

87. Menim, da zaradi molka Okvirnega sklepa o tej okoliščini predana oseba ne more izgubiti pravice, da je zaslišana (ki je del pravice do obrambe, ki je neločljivo povezana s pravico do učinkovitega sodnega varstva), preden se razširijo kazniva dejanja iz prvotnega ENP.

88. Taka razširitev – če se v njo privoli – lahko pomeni, da bo zadevna oseba kazensko preganjana, obsojena ali da ji bo odvzeta prostost zaradi kaznivega dejanja, ki se razlikuje od tega, zoper katero se je prej lahko branila. Od rešitve spora o tem bo torej odvisen obseg kaznivih dejanj, za katera bo tej osebi lahko nazadnje sojeno, iz česar je jasno razvidna nujnost zagotovitve njene pravice do učinkovitega sodnega varstva.

89. Ne vidim razloga, iz katerega bi bilo mogoče to pravico do obrambe odpraviti v okviru drugega postopka, katerega posledice so lahko – poudarjam – enako ali bolj neugodne kot posledice prvega (tega, ki je privedel do prvotnega ENP).

90. Spoštovanje pravice do obrambe v postopku v zvezi z razširitvijo kaznivih dejanj je lahko zagotovljeno tako, da se:

- zaslišanje odredi, kot predlaga nemška vlada, v okviru postopka iz člena 27 Okvirnega sklepa, ali
- že predani osebi omogoči, da tej razširitvi pred odreditvenim organom nasprotuje, preden ta lahko pošlje zahtevo izvršitvenemu organu.

C. Časovna omejitev učinkov sodbe Sodišča

91. Openbaar Ministerie (državno tožilstvo) je predlagalo, če bi Sodišče presodilo, da ga ni mogoče šteti za „pravosodni organ“ v smislu člena 6(2) Okvirnega sklepa, naj sodba, sprejeta v tem postopku predhodnega odločanja, nima takojšnjih učinkov.

92. Sodišče sme le izjemoma z uporabo splošnega načela pravne varnosti, ki je del pravnega reda Unije, omejiti možnost katerega koli zainteresiranega, da bi se z namenom izpodbijanja pravnih razmerij, ki so nastala v dobri veri, skliceval na določbo, ki jo je razložilo. Za odreditev take omejitve mora obstajati dobra vera zainteresiranih krogov in nevarnost resnih motenj.³⁰

93. Predpostaviti je treba dobro vero nizozemskih organov, ki so svojo zakonodajo brez oklevanja uskladili s sodno prakso Sodišča v zvezi s členom 6(1) Okvirnega sklepa. Ni pa izpolnjen pogoj nevarnosti resnih motenj: ni razloga, da bi morala biti posledica takojšnje uveljavitve razlage člena 6(2) Okvirnega sklepa, ki jo predlagam, nastanek teh težav, ki jih Openbaar Ministerie (državno tožilstvo) sicer prav tako ni natančno navedlo.

³⁰ Sodba Kovalkovas (točka 52 in navedena sodna praksa).

V. Predlog

94. Glede na navedeno Sodišču predlagam, naj Hof van beroep te Brussel (višje sodišče v Bruslju, Belgija) odgovori tako:

Člen 6(2) Okvirnega sklepa Sveta 2002/584/PNZ z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami, kakor je bil spremenjen z Okvirnim sklepom Sveta 2009/299/PNZ z dne 26. februarja 2009, je treba razlagati tako, da s pojmom „izvršitveni pravosodni organ“, ki je samostojen pojem prava Unije, ni zajeto državno tožilstvo države članice, ki je izpostavljeno tveganju, da bo moralo – neposredno ali posredno – upoštevati posamezne ukaze ali navodila izvršilne oblasti.

Člen 27(3)(g) in (4) Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ je treba razlagati tako, da državno tožilstvo države članice, ki je izpostavljeno tveganju, da bo moralo – neposredno ali posredno – upoštevati posamezne ukaze ali navodila izvršilne oblasti, ne more dati soglasja iz te določbe.